

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **N. P. E.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5. 2011, č.j. OAM-205/ZA-06-ZA12-2010, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Vyslovil obavu, že v případě svého návratu do vlasti bude ohrožen na životě jako v minulosti, což žalovaný dostatečně nezkoumal. Jeho obavy

-2-

pramení jednak z toho, že jeho otec, který je členem skupiny praktikující tajné rituály, chtěl po žalobci, aby usmrtil člověka, nutil ho do členství v této skupině. Tato skupina má široké konexe a členství v ní nelze jen tak odmítnout. Její členové ho najdou všude. V případě návratu by proto byl ve velkém ohrožení. Dále se obává militantního hnutí, pro které pracoval jako informátor, měl donášet informace o naftařských společnostech, které hnutí využívalo k únosu lidí, za které následně žádalo výkupné. Když chtěl z této ilegální skupiny odejít, bylo mu vyhrožováno. Posledním důvodem jeho odchodu z vlasti jsou neustálé spory mezi muslimy a křesťany, což doložil předloženými zprávami. Sám jako křesťan pocítil vyústění těchto sporů na vlastní kůži. Namítá, že jeho vlast není bezpečná země, kam by se mohl vrátit, když jsou tam neustálé nepokoje a že správní orgán nepoužil pro posouzení jeho případu aktuální informace, aby mohl posoudit reálná rizika, kterým může být v případě návratu vystaven. Žalovaný si neopatřil žádné informace o existenci spolků, jejichž členem je jeho otec, který ho do členství nutil, nezkoumal co se stane s těmi, kteří členství odmítnou. Podle jeho názoru správní orgán nedostatečně přihlédl k jím tvrzeným skutečnostem ohledně jeho ohrožení. Napadené rozhodnutí proto považuje za nezákonné a vadné, navrhl, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Zopakoval, že pokud žalobce uvedl, že jeho (nevlastní) otec byl členem jakéhosi nejmenovaného tajného spolku, do jehož členství byl nucen, žalovaný k tomu podotýká, že žalobce se snažil tvrdit, že mu rodiče usilovali o život, ale nedokázal popsat způsob, jakým byl ohrožen. Od rodičů odešel, a to buď v roce 2000 nebo 2006. K militantnímu hnutí, resp. ozbrojené skupině, kde působil strýc (jeho přítelkyně) žalovaný upozornil na to, že v žádosti žalobce uvedl, že s vypomáháním souhlasil. K žalobcem poukazovanému náboženskému násilí či tomu, že je křesťan, žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl důvod, který by mu bránil v přestěhování do jižní převážně křesťanské a klidnější části země. Žalovaný uvedl, že přes veškeré problémy v případě Nigerie nelze hovořit o státu zhrouceném a žalobce v podstatě neuvedl žádný důvod pro který by měl odmítat ochranu své vlasti. Žalovaný trvá na tom, že správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně přesvědčivě vyložil a zdůvodnil, proč žádost žalobce shledává nedůvodnou, jak z hlediska azylu, tak i doplňkové ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu účastníci nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 2.6. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že je křesťanského vyznání, hlásí se k etnické skupině Igbo, není a nebyl členem žádné politické strany. Vlast opustil 25.5. 2010 letecky z města Lagos. O mezinárodní ochranu žádá proto, že jeho život je v Nigérii ohrožen, nemůže se vrátit domů, bojí se svého nevlastního otce a msty ze strany armády. Uvedl, že ve vlasti vyrůstal u náhradních rodičů. Jeho nevlastní otec byl členem tajného spolku, který provádí rituální oběti a chtěl po žalobci, aby se účastnil těchto rituálů a dokonce, aby při jednom z rituálů zabil člověka. To žalobce odmítl. Nevlastní otec mu začal vyhrožovat. Po tomto konfliktu v roce 2006 utekl z domova do města Jos, kde bydlel u pastora. Tam zůstal do února 2009, ale došlo tam k nepokojům, při kterých byl pastor zabit. Odešel za svojí známou, kterou znal z kostela, paní Itoro Ngonson a společně utekli do Niger Delta, kde se schovali u jejího strýce, který pracoval v armádě. Chtěl po žalobci, aby pomáhal při operacích. Žalobce souhlasil a od dubna 2009 do srpna 2009 pracoval společně se strýcem paní Ngonson, vykonával činnost špiona, podílel se na únosech lidí. Když chtěl s touto činností skončit, zmíněný strýc mu vyhrožoval zabitím, protože ví o únosech. Požádal paní Ngonson o pomoc, dal jí peníze a ona je použila na jeho vycestování z Nigérie. Ve vlastnoručně psaném prohlášení tyto skutečnosti potvrdil.

Při pohovoru provedeném dne 7.6. 2010 žalobce popsal svůj život ve vlasti. Uvedl, že své vlastní rodiče nepoznal, vyrůstal u náhradních rodičů, žili ve městě Obosi ve státě Anambra. V roce 2006 při názorovém střetu s nevlastními rodiči se dozvěděl pravdu o tom, že nejsou jeho biologičtí rodiče. Uvedl, že se k němu nechovali hezky, používali ho na domácí práce, dávali mu málo jídla. Chtěli, aby se účastnil rituálů, při nichž se používá lidská krev. Nesouhlasil s tím, otec mu vyhrožoval. Asi v polovině roku 2006 odešel do města Jos, kde žil u pastora, pracoval jako služebník. V roce 2009 došlo ve městě Jos k náboženským nepokojům, při nichž pastor zemřel. Po smrti pastora se cítil v ohrožení, viděl zabíjení křesťanů a muslimů a vláda nepodnikla žádné kroky k uklidnění situace. Obrátil se na svoji známou paní Itoro Ngonson a společně odešli do Delta State, kde žil u jejího strýce. Asi po týdně zjistil, že strýc je členem militantního hnutí. Na žádost strýce se stal také členem tohoto hnutí (jeho název nevěděl), protože neměl jinou možnost. Využívali ho jako špiona, donášel jim informace o naftařských společnostech, které ozbrojenci používali k únosu lidí, za které požadovali výkupné. K dotazu žalovaného potvrdil, že se trestné činnosti dopouštěl vědomě, protože neměl jinou možnost. Asi po čtyřech měsících chtěl s touto činností skončit. Ostatní členové mu usilovali o život. Opětovně se obrátil na paní Itoro Ngonson, která mu slíbila, že mu pomůže opustit Nigérii. V tom okamžiku dostal od lidí z hnutí (gangu) zaplacené 200 tisíc naira. Odcestoval letecky z Lagosu, vše mu zařídila zmíněná přítelkyně. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má strach z nevlastního otce, který se pokoušel zničit jeho život. Odmítl návrh otce stát se agentem tajného rituálního spolku, který pro svoji práci potřebuje lidskou krev, kterou si opatřuje pomocí „černé magie“. Uvedl také, že od doby svého odchodu se s nevlastními rodiči již nikdy nesetkal a neměl s nimi žádný problém. Za další důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil neustálé rozpory mezi křesťany a muslimy, které pokaždé vedou k nějaké krizi v Nigérii. Tyto problémy se vyskytují převážně ve státě Plateau na severu

Nigérie. Nemá rád oblasti, ve kterých jsou konflikty, ale jeho osobně se to nedotýká. Sám kvůli své víře žádné potíže neměl. Za další důvod uvedl obavu z členů militantního hnutí, kteří usilují o jeho život, protože by mohl vyzradit tajné informace. Uvedl, že po odjezdu z Delta state s nimi již žádné problémy neměl. Uvedl také, že své problémy ve vlasti řešil přestěhováním. Na policii nebo jiné kompetentní orgány se ve vlasti nikdy neobracel, domníval se, že by to jeho problémy nevyřešilo. Své problémy vždy řešil přestěhováním. V ČR by chtěl pracovat, proniknout do místního podnikání, založit rodinu.

Při doplňujícím pohovoru dne 22.3. 2011 zopakoval potíže s nevlastními rodiči, kteří ho nutili k účasti v tajné organizaci. K výzvě žalovaného popsal, že šlo o tajný spolek s nebezpečnou činností, který potřebuje pro své rituály lidskou krev. Po donucení ke spolupráci je dotyčný využíván jako agent, který zabíjí lidi. Vše se dělá tak, aby to vypadalo jako nehoda a krev obětí se použije pro rituály. Když účast ve spolku odmítl, rodiče se proti němu postavili, ohrožovali ho na životě, proto utekl z domova. Ohrožování na životě vysvětlil tak, že využívali každé příležitosti k jeho zabití, nedovede to přesně říct, ale „není možné žít s někým, kdo mu hrozí“. O jeho život začali usilovat v roce 2000, tehdy od nich odešel. Na policii se neobracel, myslel si, že mu nepomůže. Odešel do města Riyo ve státě Jos, kde od roku 2000 žil u pastora. Následně uvedl, že po odchodu od rodičů žil od roku 2000 „ve městě Plateau, které je hlavním městem státu Jos.“ U pastora, který vykonával misionářskou činnost v okolí města Riyo, pracoval jako pomocník do roku 2009. V roce 2009 došlo ke střetům mezi muslimy a křesťany, pastor byl zabit a žalobce musel odejít. S pomocí paní Ito odjel do města Bayelsa ve státě River, kde bydlel u jejího strýce. Ten byl členem skupiny Niger Delta, která ničila naftařské společnosti a řekl žalobci, že se rovněž musí stát jejím členem. Tak se jím stal. Žalobce pro tuto skupinu pracoval jako vyzvědač. Věděl, že se jedná o nezákonnou činnost, ale jinou možnost neměl. Za tuto činnost dostával každý měsíc dvě stě tisíc naira, za čtyři měsíce dostal osm tisíc naira. Po čtyřech měsících strýci paní Ito oznámil, že ze skupiny odchází. Řekli mu, že pokud to udělá, budou ho muset zabít, protože zná způsob jejich práce. V červenci 2009 odešel do města Koko ve státě Lagos. Bydlel u přítele paní Ito, který hradil jeho pobyt. Nepracoval, protože se bál rodičů a ozbrojené skupiny. Dále však uvedl, že rodiče neviděl od roku 2000, takže s nimi neměl žádný problém a ze skupiny Niger Delta nevěděli kde je, tudíž ho také neohrožovali. S pomocí paní Ito, která mu zajistila potřebné doklady a dala mu veškeré pokyny včetně cílové země ČR, letecky v dubnu 2010 opustil Nigérii. Při odletu neměl žádné potíže. V případě návratu se obává nevlastních rodičů a ozbrojené skupiny, z níž odešel a také společenského problému mezi muslimy a křesťany, který se ho dotýká proto, že nesouhlasil s návrhem svých nevlastních rodičů stát se členem tajného spolku, bylo to proti jeho přesvědčení. K vysvětlení rozporu ve svých výpovědích ohledně odchodu od rodičů v roce 2006/2000 uvedl, že šlo o nedorozumění, bylo to v roce 2006. Ke své žádosti žalobce doložil dne 17.1. a 16.2. 2011 dokumenty, které získal z internetu a k nimž uvedl, že první z nich se týká krize v Nigérii v období Vánoc, kdy muslimové zabíjejí křesťany a druhý se týká přepadení autobusu, z něhož muslimy vyhnali a křesťany zapálili. Tím chce doložit ohrožení života člověka v Nigérii.

Žalovaný k případu žalobce shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Nigerii: Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009, ze dne 11. 3. 2010 a za rok 2008 ze dne 25.2. 2009, Informaci MZV, č.j. 98318/2010 – LPTP ze dne 16. března 2010, Zprávu International Crisis Group ze dne 30. května 2007, aktuální informace z Databáze ČTK – Země světa – Nigérie, Zprávu o zemi Nigérie - MV Velké Británie ze dne 5.12. 2008 – překlad vybraných částí-zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl vracejícími se do země, Zprávu o zemi Nigérie - MV Velké Británie ze dne 15.1. 2010 (překlad vybraných částí k informacím doloženým žalobcem v průběhu řízení), Informace MV Velké Británie ze dne 14.4. 2009 – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zpráva BBC ze dne 25.9. 2009 – Nigerijští ozbrojenci obnovili příměří, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 12.4. 2010, materiály OSN k masakrům v Nigérii z 24.2. 2010, Výroční zprávu o svobodě vyznání za rok 2008 v Nigérii – MZ USA z 19.9. 2008, Výroční zprávu Komise USA pro svobodu vyznání ve světě (USCRIF) z května 2010, stanovisko nevládní organizace Izza Peace Foundation (IPF) a nevládní organizace African American Society for Humanitarian Aid And Development (Africko-americká společnost pro humanitární pomoc a rozvoj, ASHAD) „Masakr v Nigérii“ předloženého Radě OSN pro lidská práva dne 2.2. 2010. Všechny informace jsou součástí správního spisu. Žalovaný zohlednil a použil jako podklad pro rozhodnutí i informace doložené žalobcem dne 17.1. 2011 – článek „Výbuchy v Josu“ - o násilí vyvolaném odvetnými útoky na Štědrý den, zapalování domů a ohrožování obyvatel a dne 15.2. 2011 – popis události z ledna 2011 o zastavení autobusu ozbrojenci, z něhož museli vystoupit muslimové a poté byl autobus s ostatními lidmi zapálen.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se

považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí výše citovaných informací o zemi původu, které pocházejí z různých informačních zdrojů a lze je proto považovat za objektivní a z pohledu žalobcem uváděných potíží za použitelné i z časového hlediska. Žalovaný zohlednil a nechal přeložit i dokumenty doložené žalobcem. Tyto se přímo osobně nedotýkají žalobce, popisují náboženské nepokoje a zhoršenou bezpečnostní situaci v oblasti města Jos, která je zřejmá i ze žalovaným shromážděných informací. Podle informací MZ USA se vláda nepodílí na náboženském násilí v Nigérii, toto násilí nepodporuje a netoleruje, naopak proti němu zasahuje a snaží se mu předcházet. Žalobce neuvedl žádné osobní potíže z důvodu svého náboženského vyznání, vyslovil pouze obecnou obavu z ohrožení, protože v Josu viděl zabíjení křesťanů a muslimů.

Žalobce v průběhu správního řízení a v žalobě uvedl tři důvody, pro které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana. Zmínil obavu z nevlastních rodičů, kteří mu měli usilovat o život, strach z jednání členů ozbrojené skupiny Delta Niger, kteří mu vyhrožovali zabitím a dále vyjádřil obecnou obavu z přetrvávajících nepokojů v Nigérii z důvodu náboženského konfliktu. Z velmi podrobného odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný každý z těchto důvodů posoudil a vyhodnotil z hlediska relevantních ustanovení zákona o azylu a odkazem na použité zprávy o zemi původu. Soud si dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Vyhodnotil-li žalovaný velkou část výpovědí žalobce za nevěrohodnou s poukazem na jednotlivé skutečnosti, či poukázal-li na nekonkrétnost vyslovených obav (např. jakým způsobem mu rodiče usilovali o život, popis a název ozbrojené skupiny pro níž čtyři měsíce za úplatu pracoval, či neoznačení původce pronásledování a konkrétních událostí z důvodu jeho křesťanského vyznání) soud se s učiněnými závěry ztotožňuje a v tomto směru odkazuje na stranu 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval i jednotlivými oblastmi Nigérie, kde žalobce žil. Jako problematická se jeví oblast delty Nigeru, kde je soustředěn ropný průmysl a kde

působí různé ozbrojené skupiny, které se podílejí na krádežích ropy, únosech zaměstnanců, přičemž vláda se dlouhodobě snaží problémy v této oblasti řešit. Dalším místem nepokojů, zejména náboženských střetů mezi muslimy a křesťany je město Jos, jak je výše uvedeno. Z informací o zemi původu nevyplývá, že by státní moc tyto nepokoje podporovala či tolerovala. Naopak je z těchto dokumentů zřejmé, že v Nigérii je ústavou zaručena a v praxi i ze strany státní moci respektována svoboda náboženského vyznání a proti aktérům náboženských nepokojů státní moc vždy zakročila. Soud poznamenává, že neutěšený stav mezi jednotlivými skupinami osob různého náboženského vyznání a z něj plynoucí konflikty nejsou ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu přičitatelné státní moci. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že několikrát změnil místo svého pobytu a uváděné potíže, resp. obavy z nich pominuly (odešel od rodičů v roce 2000 či 2006 a do svého odchodu z vlasti v roce 2010 s nimi žádné potíže neměl, rovněž tak, když opustil oblast delty Nigeru v srpnu 2009, či oblast města Jos, nebyl vystaven žádnému nebezpečí). Informace MZV ČR ze dne 16.3. 2010 potvrzuje, že možnost vnitřního přesídlení je vzhledem k rozloze Nigérie nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Z výše citovaných zpráv je rovněž zřejmé, že jižní část Nigérie je převážně křesťanská, klidnější a nedochází zde k náboženským incidentům. Žalobce je muž, svobodný a z jeho tvrzení nevyplývá, že by pro něj možnost vnitřního přesídlení nepřicházela v úvahu. V tomto směru soud odkazuje na konstantní judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1. 2008, č.j. 4 Azs 99/2007, dostupný na www.nssoud.cz, a publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1551/2008. Lze rovněž shrnout, že kromě obecně namítané obavy z náboženských nepokojů žalobce své další obavy vztahoval k jednání soukromých osob. Jednak vlastních rodičů a členů militantní skupiny. Jednání ze strany soukromých osob je sice možné považovat za pronásledování (§ 2 odst. 8 zákona o azylu), ale pouze v případě, že stát nebo jiné autority ovládající podstatnou část území nejsou schopny zajistit ochranu svých občanů před takovým jednáním. Z výše citovaných informací vyplývá, že vláda není proti praktikám ozbrojených skupin nečinná, dlouhodobě a s dílčími úspěchy se snaží o urovnání poměrů v oblasti delty Nigeru.

Soud neshledal vady předchozího správního řízení, použité informace o zemi původu umožnily odpověď na všechny potřebné otázky jako je možnost vnitřního přesídlení, možnost dovolat se ochrany u státních orgánů včetně možnosti návratu. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce využil hlavní společensko-politické problémy, které charakterizují současnou situaci v Nigérii a využil dané informace pro svůj konkrétní příběh. Soud má za to, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (tento důvod ani netvrdil) nebo z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině, tedy z důvodů, jež jsou taxativně uvedeny v § 12 zákona o azylu a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž

tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s.ř. s.).

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

Žalobce popřel jakékoli problémy se státními orgány, vyloučil trestní stíhání své osoby a neuvedl žádný útok či protiprávní jednání vůči své osobě. Na tomto

místě je také třeba připomenout skutečnosti zjištěné a vyhodnocené žalovaným co do věrohodnosti žalobcem poskytnutých informací. Žalovaný se velmi podrobně věnoval vyhodnocení situace žalobce v případě jeho návratu do Nigerie a to s odkazem na informace obsažené ve Zprávě MZV ČR čj. 98318/2010-LPTP ze dne 16. 3. 2010 a Informaci MZV USA z 11.3. 2010. Z obsahu zprávy MZV ČR mimo jiné vyplývá, že žalobci jako navrátilivšímu se neúspěšnému žadateli o azyl žádné potíže nehrozí, krom případného formálního výsledku imigračními orgány. V kontextu s předneseným příběhem žalobce považoval krajský soud zprávy o zemi původu za dostatečně objektivní a aktuální. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. Krajský soud neshledal objektivní okolnosti, které by bránily návratu žalobce zpět do Nigérie. Jeho návrat nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. března 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně